

Arrest

nr. 347 227 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 28 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqüies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CUYPERS, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 oktober 2019 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 oktober 2019.

Op 22 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. In zijn arrest nr. 249 487 van 22 februari 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zonder België te hebben verlaten, dient de verzoeker op 12 maart 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 april 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 11 juli 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing diende de verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij 's Raads arrest nr. 279 800 van 7 november 2022 werd besloten om de verzoeker niet als vluchteling te erkennen en hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De verzoeker stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State, hetgeen werd verworpen bij arrest nr. 260.671 van 19 september 2024.

Op 28 november 2022 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : K.

voornaam : K.

geboortedatum : (...) 1999

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/07/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 07/11/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan - Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is in Afghanistan, blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De partijen werden per brief van 10 april 2026 (beschikking van 9 april 2026) opgeroepen voor de terechtzitting van 4 mei 2026. In deze oproeping werd aan de beide partijen - met toepassing van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) - gevraagd om alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoeker, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoeker zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of hij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.

De advocaat van de verzoeker heeft, gevolg gevende aan de voormelde vragen, op 30 april 2026 schriftelijk meegedeeld dat de verzoeker inmiddels als vluchteling werd erkend in Frankrijk. De verzoeker staat dit gegeven met een afschrift van de beslissing (met bijlagen) van 3 juni 2025 waarbij de verzoeker erkend wordt

als vluchteling en wordt bepaald dat zijn statuut wordt geregeld door het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

3. Onderzoek

Uit de gegevens die thans ter beschikking zijn, blijkt dat de verzoeker op 3 juni 2025 in Frankrijk werd erkend als vluchteling. Uit de bijlagen die aan deze beslissing zijn gehecht, blijkt dat deze erkenning de verzoeker het recht geeft op een Franse verblijfstitel en een reistitel die geldig is voor alle landen, behalve verzoekers land van herkomst. Zodus blijkt dat de verzoeker het recht heeft om 90 dagen op 180 dagen te verblijven op het Belgische grondgebied en het grondgebied van de overige landen die het Schengenacquis toepassen (cf. artikel 21 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen).

De Raad merkt op dat door de wijziging van de rechtstoestand van de verzoeker, die in Frankrijk werd erkend als vluchteling en hierdoor een recht op binnenkomst en kort verblijf kan doen gelden, niet meer het voorwerp kan uitmaken van het hiermee tegenstrijdige bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2022. Dit bevel houdt immers voor de verzoeker een verplichting in om het grondgebied van de Schengenlidstaten in zijn geheel te verlaten, en houdt minstens (indien de verzoeker beschikt over documenten die vereist zijn om zich naar een andere Schengenlidstaat te begeven) de verplichting in om het Belgische grondgebied te verlaten.

De Raad besluit daarom dat het *in casu* aangewezen is om, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Ter terechtzitting wordt de verwerende partij, in het kader van het recht van verdediging, gevraagd om een standpunt in te nemen over het uit het rechtsverkeer nemen van de bestreden beslissing gelet op de incompatibiliteit ervan met verzoekers huidige statuut als erkend vluchteling in Frankrijk (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.625).

De advocaat van de verwerende partij geeft hierop aan dat het bestreden bevel in de huidige omstandigheden als uitgevoerd moet worden beschouwd aangezien het aanzien moet worden als een bevel beperkt tot het Belgische grondgebied zodat eerder moet worden geoordeeld dat de verzoeker geen actueel belang meer heeft, doch stelt finaal dat de Raad erover zal oordelen. De zienswijze dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevoerd, kan echter niet worden bijgetreden. Uit niets blijkt immers en de verweerder toont niet aan dat de verzoeker, op de datum van de bestreden beslissing (28 november 2022), zou hebben beschikt over "*documenten die vereist zijn om er [dit is een Schengenlidstaat] zich naar toe te begeven*" zoals in de bestreden akte wordt vermeld. Het thans bestreden bevel kan dan ook niet geacht worden zijn volledige uitvoering te hebben gehad door het loutere feit dat de verzoeker jaren later, op 3 juni 2025, als vluchteling werd erkend in Frankrijk. De Raad acht het dan ook uit voorzichtigheidsoverwegingen aangewezen, gelet op het door het Vluchtelingenverdrag gewaarborgde statuut van vluchteling en de daaraan verbonden rechten in hoofde van de verzoeker, om de bestreden akte (bijlage 13*quinqüies*) uit het rechtsverkeer te nemen zodat het *erga omnes* duidelijk is dat zij geen rechtsgevolgen meer kan sorteren. De beoordeling om een beslissing uit het rechtsverkeer te halen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c) en RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c)).

De Raad gaat, om de hierboven aangegeven redenen, over tot de vernietiging van de bestreden akte.

Een onderzoek van en naar de gegrondheid van de middelen dringt zich niet op.

Aangezien er grond is voor de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 28 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqüies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE